

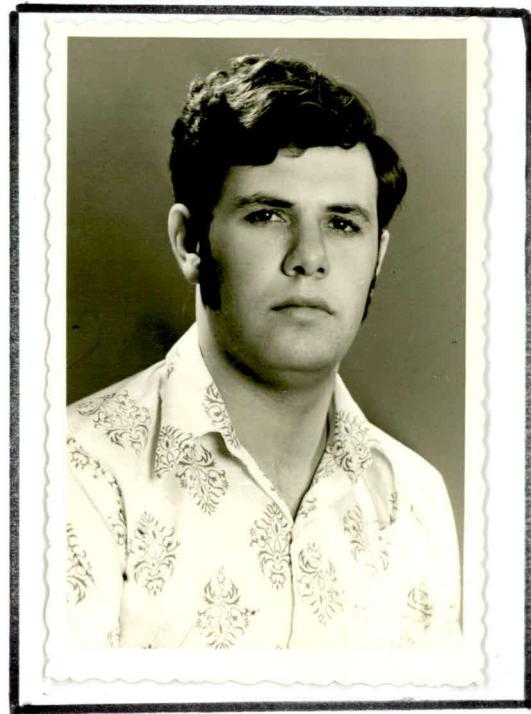

יעקב, בן דינה ואליהו, נולד ביום כ"ט בשבט חשי' (16.2.1950) בירושלים. את לימודיו היסודיים החל בבית-הספר "בית הכרם", המשיך בבית-הספר "אגמון", וסיים בבית-הספר הממלכתי ג' בירושלים. אחרי כן סיים את לימודי התיכוןים בבית-הספר "ברנדיס", בмагמה למכניקה עדינה. יעקב היה חניך בתנועת הנוער "השומר הצעיר", ולאחר שהחל בלימודים התיכוןים היה חניך בתנועת "הנוער העובד והלומד". הוא השתף בכל

הטיולים שהתקיימו במסגרת תנועת הנוער. הטיולים היו הספורט האהוב עליו, והוא אהב גם את הליכה ברgel וגם את השהייה באוויר החופשי והטיול בטבע. עוד מילדותו אהב יעקב את הטבע והחumniין בו, וביחוד אהב את הקשר הנוצר עם הטבע חוך כדי טיולים וחווים בטבע. הוא אהב את הארץ ואת נופיה, ולגביו סימלה גם את יפי הנוף בהצלמו וגם את הקשר עם המולדת והמדינה. בכל טיול היה מתפעל מחדש מיIFI הארץ. הוא אהב את המדינה והעריץ את دور מקומה, ובראשם דוד בן-גוריון. הערכה זו הביאה אותו לפעילות במסגרת מפלגת "רפ"י". הוא התווכח ארוכות עם חברי על המדינה ועל ערכיה, וחבריו הגדרווהו כ"בן של המדינה". במסגרת עיסוקיו הספורטיביים אהב יעקב במיוחד את משחק הטעnis והבאלינג, והקדיש שעות ארוכות לפיתוח המומנות במשחקים אלה. היו לו שלושה אספסים גדולים, שהקדיש להם שעות רבות עוד מילדיות: אוסף בולים, אוסף שטרות כסף ומטבעות ואוסף עתיקות שונות. הוא השקיע מאמצים רבים באיסוף פריטים, מינונים וסידורים, וטיפל בתשומת לב ובזהירות ברכוש הרב, שצבר בתחוםים אלו.

יעקב גויס לצה"ל בראשית נובמבר 1968 והוצב לחיל השריון. לאחר הטירונאות השתלם בקורס למקצועות הטנק, ותקופה מסוימת שירת כנהג טנק וכתחזון טנק. לאחר מכן השלים קורס למפקדי טנקים ושירות כמש"ק טנק. את רוב תקופת שירותו בצבא עשה יעקב באזרע חעל"ס נאץ, לרבות תקופה מלחמת ההתשה. תקופה זו נחרתה עמוק בלבו ובנפשו והשפיעה עליו עמוקות. בחופשות שניתנו לו בתקופת שירותו נהג לעבד בחברת שמירה, בתפקיד שומרה שונים.

עם חום שירותו הסדיר שוחרר והוצב ליחידת מילואים, שבמסגרתה היה נקרא לתקופות של שירות מילואים פעיל. לאחר השחרור החליט יעקב לילכת ללימודים אקדמיים. מאחר ולא הייתה בידו תעודה בוגרת, שכן למד לימודי מקצועים, הלק למכלינה ב"בית-ברל" ושם השלים את הלימודים לח>dמת הבוגרות. שנה למד במכלינה בכפר סבא וחבה בחוונים טובים. בתקופה זו רכש חברים רבים. הוא עצמו היה חבר טוב ונאמן תמיד, והאמין ביחסידיות בין חברים. תמיד נהג לומר, שהחבר טוב יותר מאשר טוב. הוא קיים ואת הלהקה למעשה בנכונותו לחת ולהעניק לחבריו ככל אשר יכול. הוא עודד את חברי במכלינה ללמידה ולהשקייע את כל מאמנים בלימודים בלבד, והוא מוכן לסייע לכל מי שנזקק לעזרה בלימודים. שעות ארוכות היה יושב – לעיתים עד אחרי חצוט – ועזר לדידייו להבין ולשנן את השיעורים. במסגרת עבודתו בחברת השמירה, עבד יעקב גם במעון לקליטה. עולים, ושם הכיר קבלן שעלה מארצאות הברית. כבר בימי שירותו בצבא נקשרו בין השנאים יחס ידידות ואמון, ולאחר שנים אחד למדיו ב"בית-ברל" התקבל לעובודה אצל אותו קבלן. הוא עבר לגור בפתח תקווה, שם השלים את לימודי בקורס למנהל עבודה בחוונים גבוהים, ואף השלים הקמתם של ארבעה בנינים גדולים. יעקב היה אהוב על מעבידיו, שנחתן בו אמון מלא וטיפל בו כאילו היה בנו. אפילו בתקופה הקצרה שעבד כמנהל עבודה הצעיר בעבודה אחראי וזריז, והקבלן רצה לשוחח אותו לחופשה בחוין הארץ. באותה תקופה נרשם ללימודים באוניברסיטה "בר אילן" בתחום הכלכלה, וההodule על קבלתו ללימודים הגיעו לביתו ביולי של שנת 1974. במלחמת יום הכיפורים השתף יעקב בקרבות הבלתי נגד המצרים בסיני. ביום י"ג בתשרי תשל"ד (9.10.1973), בקרבת שתחולל באזרע חעוז "טלבייה", נפגע הטנק שלו והוא נהרג. כעבור חודש נמסרה למשפחה הודעה שהוא נעדן, ורק לאחר ארבעה חודשים של חששות, התרוצזויות ותקומות, נודע שנפל חלל. ביום ז' באדר תשל"ד, يوم פטירתו של משה רבנו, הובא יעקב למנוחת-עלומים בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל. השair אחריו הוריהם, אחים ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל-ראשון.

ס'ג ניר אגד

וְאַתָּה תִּלְקֹחַ
20 59 844

לוי יעקב ז"ל
①

במלחמת יום הכהנדים (6.10.73) עקב החפל בבית ההכנות של הותיקים באיזיק טילוז שבקירית יובל.

מייד נשמעו שהמאדים והטורים התחלפו בהפזזה מרעישה על החעה והצורך הרוביש שהמדינה בסכנה וידעו את מקומו בגדר להגן על המולדת וזאת בלי לחבות לטיסמו של הגוזן 409.

روح הלחימה של יעקב היחה בלתי רגילה ומברוסת:

1. על נצחון אה"ל במלחמה ששת הימים (הרו היה בן 17 אז)

2. על הנסיך שלו במלחמה התחשה.

3. על המפקד של אה"ל דוד אלעזר ז"ל שאמר (אם עוזר להחיל נשבר להם או העמלה ביד ברזל).

4. ואחרון את הקור בר-לב על חוץ החעה שיבולב לשרוף את החעה במקורה של צניחה על יד המאדים וזה הבלורי הגדר שהפחיד את המאדים (במשך 6 שנים) רנתן בטחון לחילילם שלבך ולעם ישראל.

ביום שבת בזום יום הכהנדים, יום הקדוש לעם ישראל כולם (6.10.73) וחג הדמדזרן של העربים. אין יעקב לדחק והגיעו למקומות המפגש בשדה חימן על יד באר שבע. בייצאתו מן הבית אמר אני מוכחה להודיע כמה טנקים של המאדים ממשיכן יעקב בנסיך על יד החעה במלחמה התחשה? (לא קרה שום דבר).

במאמץ גדול ובverboda קשה הכיננו כמה טנקים וירדו דרומה על שוטראות (בלוי מובייל טנקים) ישר לחעה, התיאבו מול האויב (כמ"ר דוד ובליח) בלי לקוח בחשוך רבלי ידיעה: שהמאדים כבר עברו את החעה ביום שבת בשעה 1400 וכבר או כל המעווזים של החעה בזמן שככל העם בישראל היה בזום וכל הגברים היד בתפילה בבחיה כנפת (בידיעה מה' שומר עלינו).

המאדים גמרו עם כל החילילם שלבך הקרבנות היו בין 700 או 1000 חיילים וכמה שבריט?

לא נזכר על הטורים שהם כמעט כבבשו לטבירה?

הבלימה הראשונה נקבעה על ידי המאדים, מאות אלפי חיילים וקדמונו צח"ר והתהפרר (למאלנו) בין 10 או 15 ק"מ מזרחית לחעה וזו הטעות שעה סקדתא.

בסכונה גדרה לחילילו ייאור לדרכ' לשוחרר את השטה ולבלים את האויב - שום כח לא יכול לעזרה את האביבה מהטשטוח של הצבאה המאיי (שהחטמן כמה פעמים באימרגנים) על צד שלבך מע פסולות עפר הגבריהם שמוגלים את השטה שלנו 10 ק"מ מערבית רי"ד מראש ישראל לא מוכנה. לא לשכורה את ההפזזה של שרdot אלפים של פגיזים בלי לשברה את חיל האויב המאיי שתקני בבלים של 250 אוירוגנים כל בסיס אה"ל בס"וו בהצלחה גדרה לא משליכה לא מפקינדו לא שירזה חריגול ולא חיילנו פשר שחשכו כמו שאומרים עם התהדרנים למטה, ובלוי נעלים.

הפעעה זאת שבחדרה בה במאדים במלחמה ששת הימים התהפהה עלינו ביום הכהנדים סקדתא לא שלם بعد הרמאות שעשה לבו. ועל הפטקה אש הקיימת עם נאצ' והערלים כולם בלי פחד חף רצח את חיילנו ועדי בא לירושלים ונואם בכנסת בירושלים ודיבר על שלום? עד יהודים שלנו מ... בדים לדיינו ולענה אלמנרת רהיתומים דיבר על שלום?

הגב' בולדיה מאיר לא הסכימה לשורת הפעעה מפחד אמריקה ומהעוותם ראמרה מה יגידו
בעולם כולם אם אנהנו שוב נתחיל הראשונים ?
אחד המאדים התחלו הראשונים רזה גרט לבו 3000 חיילים הרוגים ו- 10.000 פצועים
דבכים ונורסף לזה הפסדר את התעללה שומר החיללים שלג'ו במשך שלוש שנים, מה עשינו
כגדי כולם ???
כל ההזגה עשה המפקד אריך שרוּץ שעבר את התעללה מערביה לשם מה ? (14.10.73)

(2)

לורי יעקב

号码 35 2059844

יעקב, בן דיבנה ואליהו, גולד בירום כט' בשבט תש"י (16.2.50) בירושלים. אב לימודיו היסודיים עבר בשלושה בתים ספר טרנינט: בית הכהן, אגרון וסימיט בבית ספר ממלכתי ג' בירושלים. אחורי בן טים את לימודיו התיכוניים בבית הספר ברנדיס, במגמה למכלנית עדינה.

יעקבלה, כפי שקרה לו בני משפחתו, היה חגי'ך במשך לימודיו היסודיים בתיכון הנורווג השומר הגער, ולאחר שהחל בלימודיו התיכוניים היה חגי'ך בתיכון הנורווג העבר ולהלומד. הרוא השותף בכל הטירולים הטרנסיט שהתקיים מטרנספורט חכמת הנורווג. הטידלים היו הטפודת האהוב עליו, והרוֹא אהב בכך את ההלי'כה בריגל בעודודה רה'ך את השמייה באורי'ר הפתרה רה'טירול בטבע. עוד מילדוּתו אהב יעקב את הטבע הסובב אותו וחתני'ין בו, וביעיר אהב את הקשר עם הטע הנורא חורך כדי טירולים ובחיותם בטבע. יעקב אהב את הארץ ואת ברמיה, שהיו סימלה עבורו גם את יפי הטבע והגער בחגלוותו, וגם את הקשר עם המולדות ומדינתה. אחורי כל טירול התפעל יעקב מחדש ביפוי הארץ בה חי. הוא אהב את המדינ'ה והעריך את זה שהקימה – דוד בן גוריון. הערא זר הביאו אהבו לפועלות במסגרת מפלגה "רפ"י". הרוא התרכז ארכות עם חבריו על המדינה וערכיה, וגוריו הגדרו כ"בן של המדינה". במסגרת עיסוקיו הספרדיים אהב יעקב בעיקר, לצד הטירולים, את משקטי התעשייה והבאורלינג', והקדים שעות ארכות לפיתוח עאי'י מטרנספורט מלחים אלוז. הי' יעקב שלושה אספים בדרלי'ם, להם הקדים שעות רבוד עוז מהי'ת' בגילך: אוט'ם בדרלי'ם, אוט'ם שטרות כסף ומטבעות, ואוט'ם עתיקות טרנינט. הרוא השקיע מאמצים רבים באיטז'ם פריטים מירנס וטיז'רים.

יעקב גויס לא"ל בראשית נובמבר 1968 והרוכב לשורה בחיל השריון. לאחר הטירונאות עבר קורס למקצועות טנק, ושירות תקופת מסויימת כנהג טנק וכתובתן טנק. אחורי בן עבר קורס למפקדי טנק מג"ח ושורת כמש"ק טנק. את רוב שירותו הצבאי עבר יעקב באזרור החוללה, שם שהה גם במשך רוב תקופת מלחמת ההתשה. תקופת זו נחרשה עזקה לבוכ'ו ובגשושו, והשפעה עלי'ו ביותר. בחופשנות להן זכה יעקב במסגרת שירותו האבאי צה'ג לעבר בחברת שמי'ה בחפקידי שמירה במקורות טרנינט. עם חותם שירותו האבאי נקרא לתפקיד של שירותים מיילדאים פועל.

לאחר שירותו החליט יעקב לפניו למסלול לימודים אקדמי, והיה'ת ולא היה בידו תעודת בגרות, שכן למד במסגרת לימודים מקצועית, פנה לטכנייה בית ברל וחשלים שם את חעדתו הבוגרת. הרוא למד מבכיה אשר בכפר סבא במשך שנה, ורצionario'ם להט' זכה הי' טובי'ם. בתקופה לימודיו רכש יעקב לעצמו ידידים וחבריהם רבים. יעקב עצרה היה חבר טר'ב ונאמן כל עת, האמין במערכת היחסים הנקשרת בין' חבריהם. הרוא נzag לאמר לחבר טר'ב חשוב יותר מארב, והבשים אהם אמרתו לחברות על ידי' כבודו לחת' ולהענין לחבריו הכל' הניח' ביחס. הרוא ערד את חבריו מבכיה ללימוד, ולחשקי' את כל' זמם ומשמעותם בלימודים בלבד, והיה מרכז לטיש' לכל מי שבקע לעזרה בלימודים או בהבנת החומר. הוא היה ישב שעות ארכות, רעד השערת הקטנות של הלילה, עם ידידי' וערוד בידם להתגבר על הבנת החומר הכל'ם. במסגרת עבודתו בזמן האב'ה בחברת השמייה עבר יעקב ביחס היחד גם במעורן לקליטת ערלי'ם, רשם הכ'ר קבלן שעה מרוצות הברית. כבר בימי שירותו האבאי נקשרו ביחס השנאים יחס' ידידות ואמון, ולאחר טים יעקב את לימודיו מבכיה בית ברל החקוב לעבודה אצל אח'יו קבלן. הרוא עבר לבדור בפתח תקוה, ולמד בקורס למנהיגי עבוזה, אותו טים בציוני'ם גבריהם. יעקב היה אהוב על מעמיד'ן שבת' בר' אהם מלוא האמן וטיפל בו באילו היה בגד'. אפי'לו בחקרות הקאה בה עבד כמנhal עבוזה הצל'יה יעקב להרוכיה אהם עז'ר

כעורך אחורי רזריך, ותקבלן אצל עבד ראה לשלווה אותו לחופשה בחו"ל. באהתת
תקופה נרשמ **יעקב לארכיברסיפת בר אילן** למקצוע הפללה, ומאותר יותר הצעה
לביתו ההזדעה ב- 10.7.74 שהוא התקבל ל**לימודים**.

בitem יג' בתשרי ח'ל"ד (9.10.73), בסינוי באוצר תעוז תלוייה המפקד שזקה בראון,
נפצע הטנק בר לחם **יעקב זהרו** נהגב. בחודש לאחר מכן נמרת המשפחתו הزادעה שהרו
נעדר, ודק לאחר ארבעה חודשים של חששות, התירצצויות ותקודת נסיך שהרו חיל. **יעקב**
הובא למינוחתו של מילמיין האבאי בהר הרצל ב- ז' אדר ח'ל"ד (28.2.74)
לאחר מותה הרעליה לדרגה סמ"ר. השאיר אחורי הורויט, אחיהם וughters.

יוזק 8/
ס"נ 2059844

דברים לערב הזיכרונות

לא נותר לנו אלא להעלות את דמותך החיה, התמירה והאמיצה, נשמהך עמו ותישאר עמו לעד, סראן פיר, גבריותך מנתן חלכנו הנה ולא ימושו מזכרוננו לעולם.

נשמהך מהלכת בינו ומצירח לנו כל רגע וכל תפונה שעברנו עטך מיום אלא הוולדך ועד אותו יום בו נקטפת מאיתנו בדמי חזיך.

למרבה הצער באפשרותינו רק להעלות זיכרונות ולהנציח את שמן. ערבי זה סוקדש כולם להחלפת חוויות וזכרונות על יעקב ואין ספק שיש בכוחו של ערבי זה לתרום לכולנו הרגשה שהוא יאפשר להיות חלק בלתי נפרד מאיתנו.

קשה מאד לתאר הרגשות שלנו במילים, קשה לתרגם כאבים וצער למילים ומשמעותם אך בכל זאת כמה דברים אפשר עוד להוציאו מן הלב אל הכתב.

יעקב אהב את החיים ואת כל המשטמע מכך, השבע, החברים, סיגרים, בית, אחים, יופי, שמחה ושפועלים למיניהם, בקיצור את גלגול החיים.

אך מה יowieל לנו אם החיים לא אהבו אותו כמו שהוא אהבם. האהבה הייתה חד-צדדית. חייך כסרט נע בעינינו כל רגע אני מצלמת תפונות שחרושות כי עד עומך נשמתי, משוחרת לעצמי את כל תולדות חיים, וארא חייך עד שנkapתו.

היית לי בן טוב בן מסור ונאמן שיוודע לדאגה ולעוזר בכל עת ובשעת צורך. עשית הכל למפנק כדי להזכיר לך בגמולך אולם פתיל חייך כבה מהר מדי ולא הספקתי לתת לך את כל מה שרציתי מעצמי להעניך. ערבי זה הוא חלק וצורך נפשי טקיים כי לזכור אותך ולהזכיר אותך.

הכבי אייננו פתרון הוא לא ספקית מכבבי, שכן אני בוורת עצמי דרכים אחריות שבahn יכול לבוא לידי בישוי כל מחשבותי וכאבי שפטבראים בתוך תוכי.

ברצוני לומר לכם כי ערבי זיכרונות זה ועוד רבים כאלה שיהיו בעתיד הם אמצעי שביכולתו להעניק מושג תחושות של הקללה וספוק, עשוי זאת כל זמן שאפוד בקי המבריאות הנחות לי כאשר במוחי ימשיכו לעبور הרהורים ומחשובות ועיבוי תוכנה לראות.

מצפה אני מכף, כי גם אתם תתרמו בערב זה ולכל אחד מהם בתמונה רשות לדבר להזכיר ולספר על חוויה שחלפה עליכם לצדו של יעקב, חוותות מכל סוג שהוא אַשׁ עם טעם מר ועם טעם מתוק.

ולסירום רוצחים כולנו להודות לכם על נוכחותכם ושיתוף הפעולה להופיע לערב זה ומקוונים כי נוכל למלא קצת את החלל הריק הגדול שהותיר יעקב שלנו בלבתו מאיתנו,

"מי יתן רתיה נשמהך צרורה בקרבונו".

6. זא מא איזטך לאגא צווארת,
ולעומלט איזטך ברכה ומיללה.
זא מא איזטך שבלט זלא צצעעה,
אגא צווארת ובך מאשיכע
ועל גבורהך אהיה זאגא.
אווי אלוי, אווי אלוי, זאג אכזר זאג לי!

7. זא מא צווארת ומולחת איזטעה
זא מא פה השבוח ומיללה לך כרחותה.
כשצפרדען אסרו שלזג,
פדרע לא להחראות...
זה שוכנים שס' גמרוד
וואנדן כאנ ערפדיים דום!!!
אווי אלוי פה עשיית לי?
בן בכור לך מה לוי.

לי דבר אחד גודע, שבעי מקרוב לא שדו

1. ב- 9 לאזטעריך דהארה האחוועדים
.....על פזקייס וצחלטאים.
אלהיך אגדתא ועכברך לא האשרים,
ההנור לאשטיינזאייס.
מה עריך? מה קרא? מה ידע!!!
אויש לא ידע!!!

2. אך הסתיו עבר וחוורף נא
וاملחמת טרכז גותיינט.
הסתינו חייה דמיין,
ולשלכם חיין גאנזין.
המלחמות דעם דהעולה ארדעט,
לעמ' לעמ', נא פה דעה?
מה עריך? מה קרא?
אויש לא ידע!!!

3. מלחות ומלחות דע לא בקרבנזור.
כח פה אשטיינזאייס לאלהום יוזענין.
מי גפל ומי חזק,
מי פחשד לא יאָא, ועל עמי לא ידע.
כלחדר בגבורת וחדבאו לקבורה.
מה קרא? מה קרא?
אויש לא ידע!!!

4. בז' איזטך גולדהיין,
זעליגן כה טרהיין,
שידרי ערש לך שרהיין,
ראווחך לא מעס פיזקערין,
וואונז בז' גולדהיין,
לאכון יאנזן.
אווי אלוי, אווי בן בכור זאג לי!

5. אה שרדעך האסיד סיגיינ
רכ' יאנז דהען פאנדז זאנז.
זאנז לאטילזאייס פלטס צאנז
לייחידעך האצטראט וכלל לא סירבז,
זאג, זאג, לפער ברצעט.
אך על זאג לא השג'ן
ורכ' דהערת...
אווי אלוי, אווי אלוי, בן בכור זאג לי!

2059844
מכתב ע"י דיבז'ה לוי

שTHON 8 ירושלים

ירושלים, 16.2.74

הפיילת עצב וכאב של אם

ראה אלוהים את בנייך נופלים, ופניהם להם זוחרים, ונשומות הטהורות כי לא סחם בנים, מפץ קרים. את הלילה נתת להם לישון, והיומם למנוחה, תהא מנוחתם בגין העדן של לוחמים כי בדם ובחיים אנו חיים פה. תן להם חורף, תן להם קיץ, תן להם סתיו וגס אביב, ופרחי הבר יצמחו, שושנים וניצנים וגם ריח אורהניים יתנו ריחם וציפורים יציצו על העצים והזרمير ישיר להם שיר עצוב וגם שמח, וגם שם שתחمم וירח שיאיר, ואם שכחתי דבר מה, תשלים אותו אלוקים.

פניהם אליך ירושלים, בכבי על בנייך כי בנים אלו היו ואינם, גם אבני החותל בוכותם הם, על פיסגת הר הצופים מרחפות נשמות, תאيري פניך לבנייך עם بحيיהם ועם במוחם לא שכחו אוטך ירושלים. ראי אמהות ואבות בוכים וכوابים כי אמהות בעצב ילדו בנים ובעצב אבדו בנים, אל חדלי מלבקות ירושלים. האגמים מלאו דמים והנהרות מלאות דמעות של האמהות ואתה אלוקים חדל מהתנו את הגזרות הללו, ושיכונן שלום הארץ. עדמתי יבכו אמהות על בניםיהם, ושלא נדע עוד מלחמות לעולם ועד !!!

אם נ !!!!

עמוקי סא"ז
2059844

כתב ע"י דינה לוי
ביום 16.2.74

(7)

2

10.3.74

שיר לשריון

ראיתי אותו בשנק הדורה
ראיתי אותו לקרב יונצא
באורייב הוא משקיף וירודה למרחק
כי המפקד פקדת בותן

שיפספס עלי שיפספס
ושאותי יציל רק נס

ראיתי איך עיניו עייפות
ראיתי איך עיניו בעירות
זה מנג' שלילות לא ישן
ורק על הקרב חשב וחשב

שיפספס עלי שיפספס
ושאותי יציל רק האל

ראיתי אותו מאובק ועיף
ראיתי אותו מול ידה צוחל
כלים בידיו ובשנק מטפל
הלילה ירד על גשמי השריון

שיפספס עלי שיפספס
ואותי יציל רק נס.

כתב עיי דיבחה לו
טהון 8 ירושלים.

נו"ג יג'ג'ג

2059844

(6)

7.3.74

שיר אהוב עלי רעל בנו

זהו אהוב הירח שר לך
זהו פון אשלת לך אגדת
כדי שתשפר לנצח

כן כן בבי', אלה אגדת
לא שלח ולאמם בזאת
ךך הכאבנה.

תפיך שרתת את הפלים הללו
מי יטיר לאהו את תפיך
אשר אהבה כל כך
זהו תפיך לשיר לך
ךך השגיח שיריהם עזובים.

דיבת לוי.

ונ"ו ו' ג' 5981

2059844

יום הזיכרון לחללי איהיל ואלהיה 14.4.75 1975

לזכרם של בניין

יש בפי כמה מילים לאמר לך ארצי, ולירושלים בירחוי.
לא מחול ודריקוד לך זימרתי, לא כסף וזחוב לך הבאתי.
לא בבניו רונבל לך ניגנתי, לא צאן ובקר לך נמתי,
את בני בכורי יעקב לך טבלתי, את דמי ובערבי לך הקיזתי.
למען מולדתי ועמי חיי בגזיוון, חי עמנוא וחיים גם הבנים.

השלום עוד לא הגיע, בקרוב הוא יופיע.
از עם צולו יסמח, ולבינו גם יפרחו.
חמדות יצמחו ופרחים יפרחו, ואת הבנים לא יטכחו
את דם טם שפכו, ובינום הזיכרון אותן יזכירו.

امي אמי אל חביבי,
רק פרחים על קבריו פזרי.

כתב ע"י: דינה לוי רחוב טהון 8
ק. יובל ירושלים.

18/4/75
2059 844

במלחמת ים הכהודים (6.10.73) יעקב התפלל בבית הכנסת של הוותיקים באיזיק טילדור שבקריית יובל.

מיד כשהמעם מהמוצרים והסורים התחלפו בהפגזה מרעישה על התעללה והצפוף הרגיש שהמדינה בסכנה וידע את מקומו בגדה להגן על המולדת וזאת בלי לחכמת ליסימה של הגדור 409.

روح הלחימה של יעקב הייתה בלתי רגילה וمبرוסת:

1. על נצחון זה"ל במלחמה שש שנים (הרו היה בן 17 שנה)

2. על הנסיך שלו במלחמה התשה.

3. על המפקד של זה"ל דוד אלעזר ז"ל שאמר (אם יעוזו להתחיל נשבור להם את העצמות ביד ברזל).

4. ואחרון את הקור בר-לב על חורף החעה שיבולבו לשורף את התעללה במקורה של צביה על יד המוצרים רזה הבלרף הבדול שהפחיד את המוצרים (במשך 6 שנים) ונתקן בטהרין לחילילים שנבר רלעם ישראל.

בירם שבת בצום ים הכהודים, ים הקדרש לעם ישראל כרלו (6.10.73) וחג הראמאדן של העربים. יצא יעקב לדרכו והגיעו למוקם המפגש בשדה תימן על יד באד שבע. ביציאתו מן הבית אמר אני מרכיב להורייד כמה טנקים של המוצרים מאמינ' יעקב בנסיך על יד התעללה במלחמה התשה ? (לא קרה שום נס).

במאץ גדור ובעברודה קשה הבינן כמה טנקים וידדו דרומה על שרשאות (בלי מרבלי טנקים) יש לתעללה, התיאזר ממל הארייב (כמו דוד ובלית) בלי לקחת בחשברן בלי ידיעה: שהמוצרים כבר עבדו את התעללה ביום שבת בשעה 1400 ובכשו את כל המערזים של התעללה בזמן שכל העם בישראל היה בצום וכל הגברים היו בתפילה בבית הכנסת (בידייעה שומר עליינך).

המוצרים גמרו עם כל החילילים שנבר הקרבנות הייר בן 700 או 1000 חיילים וכמה שבטים? לא נזכר על הסורים שהם כמעט נכנסו לטבריה?

הבלימה הראשונה נשבירה על ידי המוצרים, מאות אלפי חיילים ורקומנדר צנחו והתחפרו (למזלנו) בן 10 או 15 ק"מ מזרחה לתעללה רזאת הטעתה שעשה סאדתא.

בסכונה גדור להילבון יצא לדרכו לשחרר את השטח ולבלוט את הארייב - שום כח לא יכול לעצור את הצניחה וההפטשות של הצבא המצרי (שהתאמן כמה פעמים באימונים) על צד שנבר מעל הסוללות עפר הגבורה שמנגנים את השטח שנבר 10 ק"מ מערבית וידע מראש שישראל לא מוכנה. לא לשכוח את ההפגזה של שירות אלפיים של פגיזים בלי לשכוח את חיל הארייר המצרי שתקף בגלים של 250 אדרדרנים כל בסיס זה"ל בסיני בהצלחה גדור לה גרים לבו אבדות קשות זאת בקרבת הפתעה מתוכננת מראש על ידי סאדתא וasad בלי שיידוע לא משלחן לא מפקדינו לא שירות הריגול ולא חיילנו פשוט נתפסנו כמו שארדים עם התחרונאים למטה. בלי געלים.

הפתעה זאת שנצחנו בה במוצרים במלחמה שש שנים התהפקה עליינך ביום הכהודים סאדתא לא שלם بعد הרמות שעשה לבו. רעל הפסקת אש הקימת עם נאצ'ר והעולים כרלו בלי

פחד תקף רצח את חיילנו ועדכ בא לירושלים ונאם בכנסת בירושלים ודיבר על שלום ? עד אָוֹדִים שלו מ... בדם יlidiner ולענה אלמנות והיתרומים דבר על שלום ?

הגב' גולדה מאיר לא הסכימה לשורת הפתעה מפחד אמריקה ומהעולם ראמרה מה יגידו
בעולם כולם אם אונחבר שוב נתחיל הראשוניים ?
از המצדדים התחלו הראשוניים וזה גדם לנו 3000 חיילים הרוגים ו- 10.000 פצועים
ונכדים ונוסף לזה הפסדנו את התעללה שומרה החיללים שלנו במשך שלוש שנים, מה עשינו
בגגד כולם ???

כל ההצגה עשה המפקד אריק שרון שעבר את התעללה מדרבית לשם מה ? (14.10.73)

8.6.67

אליך ירושלים העתיקה.

ברצוני לכתוב לך כמה מילים. על יומם גдол זה, ~~בגדי ערב~~,
במשך 20 שנה לא ראייתך אס שעריך. רחבה לפוח נפתחו שער צדק.
דמעה של שמחה ודמיון של כאב אחד או חיה. בצד היקרים שחררו אורחך.
חיל צה"ל דם זכר נשף בחוץותיך. מא אור פניך. למענד נעשה
אכל. לחבקך ולנשקך באים אליך, לסתך ולפנקך, להלבישך כתר
טלאות. נלבישך טלה כליה. מה יפה ירושלים, מה קרה אתה לי
יזהר פזה וכסף ומפנייך. בחצרותיך צולחת, בחצרותיך ארצת
למאות, אה אהבה. עבידך לבני ולבני בני ולדורותיהם.

לא משורר ולא סופר כתוב מלאים אלה, כי אם סום אש תחודית,
מתוך אהבה שפחה לבי אליך, חברה יקרה.

אם אשכח ירושלים אשכח ימי-גיה

דינה לוי
רחוב טהו 8
קריית יובל-ירושלים.

ירושלים, 20 באפריל 1972

לזכר יום השואה והגבורה.

לא ניאומן כי יסופר, מזה שלושים שנה בעברו מאז הסבל העוני הרעב והענוויים וαι השקט הנפשי וברוחני אשר עבר על אמות הנשים, הגברים והילדים שלא יכולו לדבר ולספר לבאות ולצחוק או לשאול لأن מוביל אותם הגורל המר והאכזרי.

אوتם הימים של אביב פורה, הקיץ החם, הסתיו והחורף הקר.

לא נלא אלה למחנות השמדה לחנורים הבוערים לעובדה הקשה לרעב, ולסבל המר לשם צעדי רגליים הרוודות והפוחדות.

אם שנפרדה מתיינוקה היום בזרעothיה, הבעל נפרד מאשתו ואשר לעולם לא נפגשו שוב, הילדים נפרדו מאבותיהם וכל אחד הלך בדרךו האחרונה והאכזרית.

ואנו היזם חייבים לזכור אותם בכאב ובצער רב. את זכרונותיהם כל יהודי פה וגבולה חייב לזכור.

אורותם אין לשכוח.

מדינה לוי.

28.2.74

לוי יעקב

בשם הפלוגה, הגדור וחתטיבה, בשם מפקדיו וחבריו לנשך של יעקב,
באנו היום להפרד ממו.

נגיד עליינו שתקומת ישראל תהיה ברוכה במלחמות עקובות מדם
ובקורבנות רביים.

ביום הבכיפורים האחרון שוב נקרא עם ישראל אל הנשך, יעקב הביע
במוצאי יום הבכיפורים והיה בפלוגה הראשונה ביחסתו שיצאה אל
גדת הלחימה. בכו זה עמדנו לבלוות את מתקפה האויב, אמן
להמננו במדבר אך ידענו בולנו וידע גם יעקב שבלחימה זאת אנו
מגנים על קיומה של המדינה וקיומו של העם.

ביום ג' י"ג תשרי 9 באוקטובר היה פלוגתנו ערוכה כ-10 ק"מ
מצפון לchalihah, לאחר התקפה אויב עצות שנחדרו הודות ליחסות
האמיצה והמסורת של יעקב וחבריו, יצא צה"ל להתקפה אשר מאוחר
יותר שמשה כפתח דרכו עבר צה"ל את התעללה אל ההכרעה.
בחתקפה זו נפגע הטנק מטיל האויב, אני זוכר את יעקב בצהרי
היום ברגעיו האחרונים, מחהפער בעקבות אח המקלע, טוען את
התזתת ואז נפגע הטנק, התפוצצת ולא עוד.

כולנו זוכרים אורח יעקב, מסיפוריו חברים ורשמי מפקדים, יעקב
היה חבר מסור חיל מצטיין ואהוב על כל חבריו.

הוא לחם במלחמות התחשה ובעבר קורס מפקדי טנקים לאחר שחדרו
הלך מחיל אל חיל גם בחינוי האזרחים, ועתה נפקד פתיל חיינו
של נעדר חמד, אני מבטיח לך יעקב בשמי ובשם חבריך לנשך שלא
נסכח.

מי יתן ובזכותך ובזכות שכמותך יכול עם ישראל לבנות את היי' במדינה
בשלווה ושלום.

יהי זכך ברוך!!!

ו.ג.מ. 3/8
2059844-ו

סגן שוקה בר-און.

דברים לערב הזיכרונות

לא נותר לנו אלא להעלות את דמותך החיה, התמירה והאמיצה, נשטך עמו ותישאר עמו לעד, סראן יפיך, גבריותך מנתן חלכנו הנה ולא ימושו מזכרו לנו לעולם.

נשטך מהלכת בינו ומצירה לנו כל רגע וכל תפונת שפברנו עמך מיום אאלח הולדך ועד אותו יום בו נקפת מאיתנו בדמי חייך.

למרבה הצער באפשרותינו רק להעלות זיכרונות ולהזכיר את טמן. ערב זה סוקדש כולם להחלפת חוויות וזכרונות על יעקב ואין ספק שיש בכוחו של ערב זה לתרום לכולנו הרגשה שהוא יאפשר להיות חלק בלתי נפרד מאיתנו.

קשה מאד לתאר הרגשות שלנו במילים, קשה לתרגם כאבים וצער למילים ומשמעותם אך בכל זאת כמה דברים אפשר עוד להוציאם מן הלב אל הכתב.

יעקב אהב את החיים ואת כל המשמע מכך, הטע, החברים, סיוליים, בית, אחים, יופי, שמחה ושושועים למיניהם, בקיצור את גלגול החיים.

אך מה יowieל לנו אם החיים לא אהבו אותו כמו שהוא אהבם. האהבה הייתה חד-צדדית. חייך כסרט נע בעינינו כל רגע אני מצלמת תפונות שחוטטו בי עד עומך נשטתי, משוחרת לעצמי את כל תולדות חיים, ואראח חייך עד שנkapטו.

היית לי בן טוב בן מסור ונאמן שיודע לדאגה ולעוזר בכל עת ובשעת צורך. עשית הכל למען כדי להזכיר לך בגמולך אולם פתיל חייך כבה מהר מדי ולא הספקתי לתת לך את כל מה שרציתי מעצמי להעביך. ערב זה הוא חלק וצורך נפשי שקיים בי לזכור אותך ולהזכיר אותך.

הכבי איבנו פתרון הוא לא מפחית מכabi, لكن אני בוחרת לעצמי דרכם אחרונות שבחן יכולו לבוא לידי ביסוי כל מחשבותי וכabi שמצטברים בתוך תוכי.

ברצוני לומר לכם כי ערב זיכרונות זה ועוד רבים כאלה שהיה בעtid הם אמצעי שביכולתו להעניק מעת החששות של הקלה וספון, עשה זאת כל זמן שאפוד בקו חבריאות הנחוות לי כאשר במוחי ימפיקו לעבור הרהורים ומחשבות ועיני תולגנה לראות.

מצפה אני מכף, כי גם אתם תתרמו בערב זה ולכל אחד מהם נתונה רשות לדבר להזכיר ולספר על חוויה שלחה עלייכם לצדך של יעקב, חוויות מכל סוג שהוא אף עם טעם מר ועם טעם מתוק.

ולסיוום רוצאים כולנו להודיעו לכם על נכונותכם ושיתוף הפעולה להופיע לערב זה ומקוימים כי נוכל למלא קצת את החלל הריק הגדול שהותיר יעקב שלנו בכלתו מأتינו,

"מי יtan ותהיה נשטך צרורה בקרבנו".

הרהוריו לבה של אם לבן נעדר

את שרותך הסדרי סימת,
רק יצאת והנה פתאום נקטפת,
נקראת למילואים ולשם נחפות,
ליחידתך הצערתת וככל לא סייבת,
כן, כן, לכך חונכת.
אוֹ אָלִי אָלִי בֶן בְּכָור נָתַת לֵי.

על אמא כלל לא חשבת
וירק הכאבת
אםא אותך לנצח זוכרת
ולעולם תישאר בוכה ומיללת
אמא אותך שכלה ולא נכנע
אני עצובה וכך ממשיכה
על גבורתך אהיה גאה
אוֹ אָלִי אָלִי בֶן בְּכָור נָתַת לֵי.

אמא כוابت מולדת אהבת
אמא פה חושבת ומיללים לך בותבת
בשנפראדנו אמרת שלום
מדוע לא להתראות,
הם שוכנים שם במרום
וأنנו כאן עומדים דום !!!
אוֹ אָלִי מה עשית לי בן בְּכָור לְקַחַת לֵי.

ב-៦ לאוקטובר דהרו הבחוורים
... על טנקים וחולמים,
על הלחמיים ועכשו את הגשרים
הם ... הם ... השיריונינים.
מה קרה ? מה קרה ?
איש לא ידע !!!

אר הסטיו עבר וחורף בא,
והמלחמה ... טרם נסתימה,
הסטיו היה דמים
ולשלכת היו הבנים,
המלחמה קשה, והתעללה כה ארוכה
למה, ומה את כה רעה.
מה קרה, מה קרה,
איש לא ידע !!!

מלחמות ומלחמות, די לנו בקרבות
ברם הם השיריונינים להלחם יודעים,
מי נפל,ומי חזר,
מי מהטנק לא יצא, ועל אחיו לא ידע.
נלחמו בגבורה והובאו לקבורה,
מה קרה ? מה קרה ?
איש לא ידע !!!

אוֹ אָלִי, אוֹ אָלִי, בן בְּכָור נָתַת לֵי.

בני אוחץ גידלי
ועליך כה שמרתי
שיורי ערש לך שרתי
ואותך לא מעט פינקתי
והנה בני גדלת
לצבא יצאת
אוֹ אָלִי אוֹ אָלִי בן בְּכָור נָתַת לֵי.

הרהורי לבה של אם לבן נעדך

1. ב - 6 לאוקטובר דהרו הבחוורים
 על טנקים וזהלים.
 צלחו אגמים ועברו את הגשרים
 הם ... הם ... הטיריוונאים.
 מה קרה ? מה קרה ?
 איש לא ידע !!!

2. אך הסתיו עבר וחורף בא
 והמלחמה טרם נסתהימה
 הסתיו היה רם
 ונסלכת היר הרים
 המלחמה קשה והתעללה ארוכה
 למה למה את זה רעה
 מה קרה, מה קרה איש לא ידע !!!

3. מלחמות ומלחמות די לנו בקרבנות
 כך הם הטיריוונאים להלחם יודעים
 טי נפל ומי חזק
 טי מהשנק לא יצא, ועל אחיו לא ידע.
 נלחמו בגבורה והובאו לקבורה
 מה קרה ? מה קרה ? איש לא ידע !!!

4. בני אוטר גידלתי,
 ועליך כה ספרתי,
 שירדי ערט לך שרתי
 ואוטר לא מס פינקתי
 והנה בני גדلت
 לצבא יצאת
 אוֹי אָלִי, אוֹי בֵן בְּכֹור נַתֵּן לֵי,

5. את שרוטר הסדייר סיימת
 רק יצאת והנה פתאום נקפתה
 בקראת למילואים ולשם בחזות
 ליחידתך הצערת ובלל לא סירבת
 כן, כן, לך חונכת.
 אך על אמא כלל לא חשבת
 ודרך דהרט....
 אוֹי אָלִי אוֹי אָלִי בֵן בְּכֹור נַתֵּן לֵי.

6. ואמא אוטר לבצח זוכרת
 ולעלום אוטר בוכחה ומיללת
 אמא אוטר שכלה ולא נכנעה
 אבי עזובה וכך ממשיכת
 ועל גבורתך אהיה גאה
 אוֹי אָלִי אוֹי אָלִי בֵן בְּכֹור מַתֵּן לֵי,

7. אמא כוابت וסולדת אהבת
 אמא מה חושבת ומיללים לך כותבת
 כספרדנו אמרת שלום,
 מודיע לא להתראות,
 הם שוכנים שם במרום
 ואני כאן עופדים דום !!!

אוֹי אָלִי מה עשית לֵי
 בֵן בְּכֹור לְקַחַת לֵי
 לֵי דבר אחד בודע שבני מקרב לא שב.

בימי מלוכה הם נופלים, ובימי שלום הם חייהם.
בסטיו העליים נופלים, ובאביבם הם פורחים.
שם מול עץ השלוות גופתך בענדים מהלכת, מלאכים
אותך מלאוים, מי לך כי רק אמר, לא אהבה ולא
רעה.

יפים היו חייך, ורק כאלה קצרים היו ימיך,
יעעת לעזרך והבנה הרבה לאחובך.
חיהים הם כה יפים ולפעמים כה אכזריים, לשם
בחפותה ושם לא חזרת, כי באירוב שם נתקלת,
במולדת בה גדلت וממנה הרבה למדת.
מול דגל לאום נשבעת, כי למות ולא לסגת, אלה
מיילות גבורים ולוחמים.

אסדי העם שכאה בחוריון.
מה שוכן ומה נעים שכאה הם הבניים, נשטך לזה
שואפת לשלוות ושלוה, כי העם כולם כו庵
שבניים כאלה יש.

בעקבותיכם אנו נמשיך כי הסיפור עודנו ממשיך.
זה מה שהולך מדור לדור ואיתכם תמיד נזכר.
קצת אשמה וקצת אבכה ובדמעה לעיתיםacea.
חיהים כמו גלגול והסיפור כך נוצר, כי רק בדם
הבורך יאללה.

לוי דיבנה
ירושלים.

7.3.74

שיר אהוב עלי רעל בני

אמא אמא הירח שר לך
אמא משם אשלח לך אגרת
כדי שתשמרי למצוות

בן בן בני, אתה אגרת
לא שלח ולאמא בזזה
רק הכאבת.

תמיד שרתה את המלדים הללו
מי ישיר לאמא את השיר
אשר אהבה כל כך
אמא תמשיך לשיר לך
רק ~~אתה~~ שירים עצוביים.

דינה לוי.

יום הזיכרון למלחין אהיל' וסליהה 14.4.75 1975

לזכרון של בנים

יש בכך כמה מילים לומר לך ארצי, ולירושלים בירתי.
לא מחול וריקוד לך זימרתי, לא כסף וזחב לך הבאתני.
לא בכינור ונבל לך ניגנתי, לא אמן ובקר לך נתמי,
את בני בכורי יעקב לך צאלתי, את דמי ובטרך לך הקדתי.
למען מולדתך ועמי חיי בזיוון, חי עמנו וחיים גם הבנים.

השלום עוד לא הגיע, בקרוב הוא יופיע.
از האם כולם ישבה, ולבינו גם יפרה.
הבדות יצמחו ופרחים יפרחו, ואט הבנים לא יטחנו
את דםם טם שפכו, ובימים הזיכרונות אורתם יזכירו.

امي אמי אל חביבי,
רק פרחים על קברך פזרי.

כתב ע"י: דינה לוי רחוב טהון 8
ק. יובל ירושלים.

תפילת עצב וכאב של אם

ראה אלוהים את בניך נופלים, ופניהם להם זוחרים, ונשומות הטהורות כי לא סחם בנים, מפז יקרים. את הלילה נתת להם לישון, והיום למנוחה, תהא מנוחתם בגין העדן של לוחמים כי בדם ובחיים אנו חיים פה. תן להם חורף, תן להם קיץ, תן להם סתיו וגם אביב, ופריחי הבר יצמחו, שוננים ונצנים וגם ריח אורניים יתנו ריחם ואפוריהם יציצו על העצים והזמיר ישיר להם שיר עצוב וגם שמח, וגם שם שתחמס וירח שיאיר, ואם שכחתי דבר מה, תשלים אותו אלוקים.

פניהם אלקיך ירושלים, בכיכי על בניך כי בנים אלו היו ואינם, גם אבני הכותל בוכות הם, על פיסגת הר הצופים מרחפות נשמות, תאيري פניך לבניך עם بحيיהם ועם במוthem לא שכחו אותך ירושלים. ראי אמהות ואבות בוכים וכوابים כי אמהות בעצב יルドו בנים ובעצב אבדו בנים, אל תחדלי מלבקות ירושלים. האגמים מלאו דמים והנהרות מלאות דماء של האמהות ואתה אלוקים חדל מתנו את הגזרות הללו, ושישכון שלום בארץ. עדמתי יבכו אמהות על בניםיהם, ושלא נדע עוד מלחמות לעולם ועד !!!

אם נ !!!

כתב ע"י דינה לוי
ביום 16.2.74

25.2.74

אהבת מולדת

לרווחן ולאורכם מולדתי, שבעתי מילופין ומראך,
משדורות ירוקים, עצי הזית, עצי הברוש, האקליפטוס,
האורן ופרחי הבר, בהר ובגן, מכלנית אדומה ורקבת
סגוליה, ומסתבנית חמודה ודרייח הנרקיס האהוב על
כולם, וממים הזורמים במעינות, ומגהרות הבשפכים
ליידן, ברכות והאגמים, ומראה מרהייב, וublisher החי,
השחפים, חסידות, צפורים ועוד ועוד

את ארצי הקטנטובת, והאהבתי אליו כה גדולה,
מה יפה ומה נעמת מולדת כי קראתי מספורייך, ושרתי
משיריך.

בכתב ע"י לוי דינה

בכדבר חשומם וחלוחת נלחמו בעקבשות, צועדים
הגבורים, נלחמו בגבורה, נלחמו בגאות
צעקות ועילולים הם אל השפירים קוררים, צועקים
ליישועה וסבקשים רחמים לתקווה וחזה, למת
זה לא עונאים??

ואולי באה היושעת, אך לא בזמן.
צעקות נשמעו הם לאל קראו, בשירותם באלפיים
נפלו. רק חתותחים רעמו וכדרורים שרכו, יד
ביד נתנו על סולמות עלו, בשם נפשו ולמנוחת
עולםם אג'חובאו.
עם זה כאב וגם הלב צובע זה מפני שאין כבר בניהם.
בדרך דולק הנר והוא לא לי הכל מסטר.

10.3.74

שיר לשרים

ראיתי אותו בטנק הדורה
ראיתי אותו בקרב יוצא
באויב הוא משקיף ווורה למרחק
כى המפקד פקדת נותן

שיפספס עלי שיפספס
ושאותי יציל רק נס

ראיתי איך עיניו עיפות
ראיתי איך עיניו בוערות
זה מפני שלילות לא ישן
ורק על הקרב חשב וחשב

שיפספס עלי שיפספס
ושאותי יציל רק האל

ראיתי אותו מאובק ועיף
ראיתי אותו מול ידה צוחל
כלים בידיו ובטנק מטפל
הלילה ירד על אנשי השריון

שיפספס עלי שיפספס
וואותי יציל רק נס.

בכתב עיי דינה לו
שהונ 8 ירושלים.